Povestea unui disc

Înainte de a închide ușa magaziei, intendentul se mai uită odată prin cameră, aruncă o privire asupra echipamentelor și materialelor aranjate în rafturi. O rază de soare se strecură prin ușa întredeschisă, îl orbi parcă pe intendent și se fixă pe cercul de oțel al unui disc. O clipă numai, se auzi apoi clinchetul cheilor aruncate în buzunarul mantalei lungi până la pământ a intendentului. Un timp se mai auzi pașilor cari se depărtau. Apoi, tăcere deplină...

Dar tărcerea fu ruptă de un sgomot ușor. Discul nostru — acela mângâiat de raza jucăușă a soarelui — se mișcă puțin în căsuța lui și din greutatea lui (poate și din cauza întunericului) lovi ușor un vecin. Acesta murmură ceva supărat și se feri într'o parte.

Discul nostru își roti ochiul — singurul — către vecinul supărat și spuse cu pentru el:

— „E teamă să nu se murdărească. Susține că prin vine îi curge sânge albastru, fiindcă s'a născut undeva prin Suedia și a trecut prin vamă într'o cutie cu mult zeițeras ca să nu se sgârie, să nu răcească și să nu rușinească. E tare „nobil". E atât de „nobil" încât nu suferă să fie atins decât de vedete".

Se pare însă că vorbise destul de târșor, fiindcă cineva — era o greutate rotundă și galbenă ca o lună plină — spuse:

— „Ascultă, prietene, să profităm că ne aflăm în vacanță și suntem singuri. Ce ar fi să ne povestești ceva. Văd că ești bine informat".

— „Fie, răspunse cel interpelat. Și am să povestesc chiar viața mea, deși sunt foarte tânăr și nu prea am fost „anturat" de vedete".

Oficial m'am născut la Târgul Săcuesc. Spun oficial, pentrucă actul meu de naștere a fost semnat acolo. Dar de fapt m'am născut pe rând, în clocotul întrecerilor în muncă dela Reșița și în munții împăduriți ai patriei noastre, în cântecul voios al muncitorilor.

In trupul meu s'au înfrățit oțelul cel mai bun, meșteșugul cântat în cântecele poporului românesc, și duraluminiul. Și mă mândresc cu originea mea, deși nu am putut călători peste țări și mări, ca dumneaului de alături, cocoloșit și răsfățat.

Dar, după câte știu eu minte, am călătorit multișor prin țară înainte de a ajunge să fiu plămădit. Mai întâi a fost o bară de oțel, ca orice bară. Și o bucată de lemn, dar nu o bucată oarecare, ci aleasă cu grijă din trupul uriaș al unui meșteșugar. Mi-aduc aminte cu câtă dragoste au fost întâmpinate barele de oțel la fabrică. Spre exemplu bara — mama mea — a fost purtată dela intrare de un tânăr mănunchi, dar vânjos, care a sprijinit-o usurel de peretele unei încăperi. Mi s'a spus că meșteșugarul — scuzați: tata — era atât de greu, încât a trebuit vreo cinci oameni să-l rostogolească până la magazie.

De fapt, *la început nu-mi prea dădeam eu seama ce se petrece și dece am ajuns aci. Auzeam forfota în jurul nostru: veneau oameni, se uitau la mama, vorbeau între ei și apoi plecau. La fel și cu tata.*

Între timp, am început să mă lămuresc ce se petrece. Cam vag, dar cum sunt cam curios din fire, am tras cu urechea și am putut înțelege că era vorba să devenim ceva cu care se joacă sportivii. Știam acum și unde ne aflam. In încăperea unde eram, se aflau vreo patru mașini, la care stăteau aplecați — foarte atenți — câțiva oameni. Mașinile se numeau strunguri. Pe o scândură de lemn, am văzut niște farfurii așezate grămadă. Dar nu pe față.

Incepusem să fiu mândru de mine. Eram din ce în ce mai mult, „eu". Dar rămăsesem cu o gaură pe mijloc. Atunci, au luat un mosorel lucios ca argintul și l-au aranjat frumos în gaură. Eram gata sau aproape gata. Mai aveau să mă lustruiască. Dar nu știu de ce îmi venea să sbor. Simțeam nevoia să mă ridic spre cerul albastru. Mi-am dat seama în curând. Mosorelul era o particică dintr'un avion doborât în lupte. Și el sburase. Dar pentru a semăna moartea (era un avion dușman). Eu voiam să sbor pentru a duce pacea și fericirea. Voiam să întăresc pe cei cari mă vor ajuta să mă ridic spre zări.

Dar încep să devin sentimental.

Mai bine să continui. După ce mi s'a făcut toaleta am fost botezat. „Numele" meu, după cum cred că știți, începe cu 2... Am fost aranjat apoi alături de alți frați și am așteptat. Uitasem să vă spun: lucrătorul care mă botezase, m'a luat ușurel, m'a ținut în palme, m'a privit prin ochii jumătate închiși, a zâmbit și apoi m'a sărutat. Eram ca și un fiu drag al său. M'a pus apoi alături de ceilalți și... am așteptat. După atâta frământare, voiam să închid puțin ochiul.

Dar nu am rămas mult timp acolo. Am fost împachetat împreună cu alții și am făcut o călătorie destul de simpatică. De data aceasta eram un disc... independent. Am fost repartizat aci.

După câte am înțeles, se aflau într'o întrecere și mă bucuram că pot fi cu ceva de folos. Colacul negru de la început, semăna din ce în ce mai mult cu cercurile farfuriilor de care v'am vorbit.

Imi dădeam seama că peste puțin voi fi și eu o farfurie cu fundul dublu sau disc cum le spuneau cei de la fabrică.

Au adus apoi două talere de lemn lipite, pe care le-au pus înăuntrul cercului. Fiecare talerele erau din trupul tatei. Acum am fost din nou așezat pe o mașină și au tăiat din talere până când nu au mai dat pe afară cercului, ca o mămăliga turnată pe farfurie.

Intr'un târziu vecinul din dreapta l-a întrebat:

— „Cum merge? Câte ai făcut astăzi?

— „Apăi, sunt la al 10-lea, răspunse el".